

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Landstinget. № 19.

Tredie Sæssion.

25de Møde.

Løvedagen den 15de November.

(Forts.)

Orsted: Jeg har allerede under Sagens første Behandling yttret, at jeg ikke indseer, at den Bestemmelse i § 2 af Frd. 18de October 1812, hvorefter de, der nedfatte sig paa Kjøbstadjord udenfor Byen, ikke maatte brygge Al til Salg, men vel til Huusholdningsbrug, staaer i nogen Forbindelse med Consumtionen. Det synes ogsaa, at den ærede Ordsfører har erkjendt dette, men deraf troer jeg da ogsaa maatte flyde, at der ikke foreligger nogen særdeles Anledning til at ophæve denne Indskrænkning. Denne Indskrænkning er begrundet dert, at disse Beboere paa udenbygtes Grund ingenlunde have alle de Byrder eller deeltage paa samme Maade i Byens Udgifter, som de, der boe i Byen. Derfor skulde de heller ikke have Ret til alle Næringsbrug. Frd. 18de October 1812 § 2 indskrænker sig nemlig ingenlunde til at betage dem den her omhandlede Ret, men hjemler dem blot Ret til at drive Haandværk. De maae i Særdeleshed ikke bruge nogenformhelst Handel eller have Adkomst til at drive Bærtshuushold, brænde Brændeviin eller brygge Al til Salg, men alene til Huusholdningsbrug. Naar en æret Landstingsmand har udtalt, at de billigen burde ansættes til Grundtært og have lige Byrder med de øvrige Indvaanere i Kjøbstaden, da vilde dette blive en Forandring i hele den hidtil bestaaende Tingenes Orden, som naturligtviis ikke skulde indskrænke sig til den i sig selv ikke betydelige Rettighed at brygge Al til Salg, men saa maatte de paa den ene Side faae alle de Næringsrettigheder, som Forordningen af 18de October 1812 § 2 udtrykkelig har nægtet dem, og paa den anden Side maatte de ogsaa forpligtes til at deeltage i alle Byens

Byrder, og dette maatte ogsaa hjemles ved Lov, som det ikke hidtil har været. Om der gives en enkelt Kjøbstad, hvor man ved at ansætte en ny Grundtært har indtaget visse Bygninger udenfor Byen i denne Grundtært, skal jeg lade være usagt; men en almindelig Regel er det ikke, at der hviler Grundtært paa de Bygninger, som ligge udenfor Byen. Ogsaa i mange andre Henseender kunne disse Beboere og Ciere af udenbygtes Grund ansees som særegne Vilkaar underkastede, forffjellige fra dem, som de egentlige Beboere ere underkastede. Saaledes vare efter Forordningen af 5te November 1802 de, som fødtes paa disse Grunde, den almindelige Bærnepligt underkastede lige med Landbeboerne, naar Faderen ikke havde Børgerskab i Staden, hvilke de fleste af dem ikke havde, da mange af dem ernære sig som Agerdyrkere eller Dagleiere. Ligeledes viser Forordningen af 6te April 1812, at de ikke have Forpligtelse til at holde deres Bygninger forffjrede, saaledes som Kjøbstadbeboerne dog med Undtagelse af dem, som ere i visse bestemte Tilfælde, saasom de, der kun boe i en Afstand af 300 Alen fra Kjøbstaden. Der kunde anføres endnu flere Exempler paa disse Forffjelligheder, og vi kunne ikke ved nærværende Lov egalifere Forholdet i det Hele; og at vi nu skulde egalifere det i en vis bestemt Retning, uden at der foreligger nogen særegen Grund dertil, maa jeg ansee for meget tvivlsomt. Jeg har i mit foregaaende Foredrag udtalt, hvorledes man i adffjellige Kjøbstæder er noget urolig over den store Mængde af Bygninger udenfor Byens egne Grændser, paa Byens Jord, der i den senere Tid har dannet sig, fordi man frygter for, at mangfoldige af de Individier, som nedsatte sig der, ikke under forandrede Tidsforhold vilde finde Subsistens og altsaa maatte falde Fattigvæsenet til Byrde. En æret Landstingsmand har i denne Anledning yttret, at